

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

Мит и мито

сезона 2019/2020

Издавач:

Народно позориште Ниш
Синђелићев трг бб

Телефони:
Централа: +381(18)527371
Маркетинг: +381(18)245478
Билетарница: +381(18)245472

npnis@narodnopozeristenis.rs
marketing@narodnopozeristenis.rs
www.nardnopozeristenis.rs

За издавача:

Спасоје Ж. Миловановић, директор
Лектура и коректура: Наташа Илић

Дизајн програма: Марина Антић

Тираж: 500 примерака

сезона 2019/2020

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

Народно Позориште Приштина

Милош Латинковић

крв *црвеног* петла

режија: Јована Томић

сезона 2019/20

Копродукција Народног позоришта Ниш и Народног позоришта Приштина са привременим седиштем у Грачаници

Текст: **Милош Латиновић**

Режија: **Јована Томић**

Сценографија и костим: **Селена Орб**

Композитор: **Лука Мејџор**

Кореограф: **Маја Калафатић**

Лектор: **Наташа Илић**

Организатор: **Ивана Стојановић**

ЛИЦА

ХОЗЕ *Марко Павловски*

ЛАУРА *Катарина Митић Павловић*

ОНЕСИМО САНЧЕЗ *Небојша Ђорђевић к.г.*

Инспицијент: **Владислав Ђорђевић**

Дизајн тона: **Добрила Марјановић**

Дизајн светла: **Дејан Цветковић, Војкан Добросављевић**

Видео радови: **Слободан Илић**

Суфлер: **Вања Шуклета**

Милош Латиновић је рођен 1963. у Кикинди. Завршио је Факултет политичких наука у Београду.

Аутор је 20 књига – романа, прича, драма, есеја. Написао је десет драма, од којих су две „Пауадор или Црњански“ и „Панонски карусел“ изведене у НП Кикинда. За роман „Сто дана кише“ добио је Виталову награду, за књигу „Целат у рају“ награду за књигу године Друштва књижевника Војводине.

Био је директор НП Кикинда, а тренутно је на позицији директора Битеф театра у Београду.

Драма „Крв црвеног петла“ први пут ће бити изведена у Србији.

РЕЧ АУТОРА

Тражећи у читању чудотворни медикамент за „фјаку“ и депресивност једне сада већ давне јесени на почетку века коју сам трошио у Кикинди, где се јасно очитују оне Кишове ноћи пуне „плачне месечине“, посегао сам за литературом мојих омиљених хиспаноамеричких аутора, а све са задатком да у њима пронађем драмске потенцијале. Тако сам спојио две приче Монтефорте Толеда и Бјој Касереса у комад „Солдатуша“, потом обележио одељак „Први тестамент“ у епохалном роману Карлоса Фуентеса „Тера ностра“ који је ускоро постао дуодрама, а онда сам пронашао причу Габријела Гарсије Маркеса „Жена која је долазила у шест“. Прича је написана тако да је уз мале интервенције могла одмах на сцену, али јој је недостајало конкретно дејство оца, који је стално присутан у разговорима атрактивне Лауре и прагматичног политичара Онесима, па сам оца Мануела Фарину и птицу петла без имена пронашао у роману „Пуковнику нема ко да пише“. Сви ликови сада су били ту, али им је фалило ониричке снаге и политичке конкретизације. Због тога сам одлукао до Карлоса Фуентеса и Хуана Рулфа. Тако је од првобитног троугла у верзији под насловом „Жена која је долазила у шест“ настао комад „Крв црвеног петла“.

Док сам склапао ову драмску причу, од комада исписаних генијалношћу мојих омиљених писаца, константно сам имао пред собом слику живота у забаченом граду, смештеном у малој држави у којој сам рођен и одрастао. Прича је толико препознатљива и емотивно овдашња, да напросто нисам могао да се отмам утиску како град уместо Росал дел Виреја, може да има било које наше име, да су приче о константним изборима, перфидним преварама, изгубљеним надама и суноврату очекивања мојих ликова идентични оним које имам и ја, и моји пријатељи, и људи које познајем.

Тада сам био, а ових дана док посматрам како ликови позоришне игре „Крв црвеног петла“ оживљавају на сцени НП из Ниша, још више сам уверен да прича коју сам сачинио припада колико простору Латинске Америке, том романтично-лудом времену и невероватним људским релацијама, једнако, или чак још више, припада и Банату, Србији, Балкану, Европи, овом нашем добу без романтике и илузија и грубим односима које стварамо. Можда је у томе највећа тајна једног обичног живота, јер се он не разликује (без обзира на меридијане на којима се троши), мучан је и тежобан, и што је најгоре, врло ретко зависи од нас самих...

ЈОВАНА ТОМИЋ рођена је у Београду 1990. године. Основне дипломске и мастер студије завршила је на Факултету драмских уметности у Београду, на одсеку позоришне и радио режије у класи Алисе Стојановић. Режирала је представе Господин Бидерман и пиромани („Атеље 212“), Кабаре Нушић (Позориште „Зоран Радмиловић“, Зајечар), Лолита („Мадленијанум“), Босоноги у парку (Народно позориште Суботица), If twice rotates the weather vane/ Waiting for future („Паоло Граси“, Милано), Излажење („Театармахер“), Урнебесна тама („Атеље 212“), Сваки пут као да је први (Крушевачко позориште), Лисистрата (Народно позориште Суботица), Натан Мудри (Југословенско драмско позориште), Ливада пуна таме (Народно позориште у Београду). Добитница је прве награде Радио Београда 2 на конкурс „Неда Деполо“ за радио-драму.

Реч редитеља

Комад "Крв црвеног петла" инспирисан је Маркесовим делима; карактерише га магијски реализам у домену наративног стила, што је врло инспиративно за сценску поставку, визуелни карактер представе и тумачење ликова. Са друге стране, тематски оквир одређен је жанром психолошког трилера, где пратимо наратив главне јунакиње Лауре, њено разрачунавање са мрачном прошлошћу, те проблем растрзаности између љубави и дужности, које отвара питање шта је право а шта правда у животу појединца у турбулентним политичким временима.

Стилизован сценски покрет ствара интиман свет главне јунакиње. Гледалац њеним очима доживљава проблем борбе да, у корумпираном окружењу, где свако крије грех из прошлости који га је довео до профита или омогућио пуко преживљавање, у таквом свету истрајеш у борби за лични интегритет.

У камерној, интимној атмосфери, скученом простору и двоструком протоку времена који диктира фрагментарна драматургија текстуалног предлошка, желели смо да испричамо причу о малим људима, антихеројима, ликовима које срећемо сваки дан на улици, који се у опасним политичким околностима боре за узвишене циљеве.

Техничка екипа:

Технички директор: **Љубиша Живковић**

Светло: **Војкан Добросављевић**

Мајстор сцене: **Славиша Филиповић**

Декоратери: **Радомир Пешић, Драган Динић, Радован Живковић, Марин Рајић, Мића Лазаревић, Миодраг Ђорђевић, Срђан Китановић**

Реквизитер: **Драган Николић**

Гардеробери: **Душица Младеновић, Марко Динић**

Шминкери, власуљари: **Љиљана Рашић, Ивана Лазаревић**

Кројачки радови: **Марина Стевановић, Владимир Пекић**

Радионица: **Богољуб Ђорђевић, Горан Станковић, Драган Перић, Бранислав Николић**

Набавка: **Зоран Денчић**

Возач: **Небојша Шарчевић**

